

Christmas Møller: Som det fremgaar af Betænkningen, har det Mindretal, hvis Ordfører jeg er, ligesom det Mindretal, hvis Ordfører det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen er, ikke kunnet tiltræde Lovforslaget. Vi har ligesom det andet Mindretal kunnet henvise til den Stilling, vort Parti indtog ved Sagens Behandling i Rigsdags-samlingen 1934—35, idet vi henviser til de Betænkninger, der blev afgivet saavel i det høje Landsting som her i Folketinget, hvor vi for vort Vedkommende har høvdet den Betragtning, at da man gennemførte Arbejdsløshedsloven af 1932 — og paa disse Omraader gaar jo den gældende Arbejdsløshedslov, Loven af 1933, ud paa nøjagtigt det samme som det, 4 Partier gennemførte i 1932 —, var Forudsætningen den — det kan der ikke være nogen som helst Tvivl om —, at man i det store og hele skulde kunne arbejde med Arbejdsløshedsloven, uden at Tillægslove skulde gives, og man gennemførte jo ogsaa dengang, som Tallene viser, den meget betydelige Udvidelse af Støtten fra det offentlige Side, netop for at ordne dette Forhold paa den her angivne Maade. Der er derfor ikke noget at sige til, at Oppositionspartierne, som gik med til Arbejdsløshedsloven i 1932, stiller sig paa det Standpunkt, at man maa være overmaade varsom med Hensyn til at give Tillægslove — Mangel paa social Forstaaelse tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen med nogen som helst Ret kan lægge deri —, og at det ogsaa i høj Grad strider imod Forudsætningerne for Loven af 1932.

Dertil kommer, som det ogsaa allerede er fremhævet, at Byrderne, som det vil ses ved en nogenlunde grundig Gennemgang af den Række Oplysninger, som ledsagede Betænkningen i Fjor, og som ledsager Betænkningen i Aar, er blevet mindre i den Forstand, at Beskæftigelsesforholdene utvivlsomt er blevet bedre. Endvidere vil det jo ikke kunne nægtes, at Kassernes Stilling viser, at det offentlige efter den nuværende Ordning yder en ganske overordentlig rundelig Støtte. Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen fremhævede, at i det sidste Finansaar — jeg gaar ud fra, at det Tal, han nævnte, var Tallet fra 1934—35 — havde Arbejderne selv betalt 36 Mill. Kr. i Bidrag. Det er naturligvis et meget betydeligt Beløb, og vi for vort Vedkommende anerkender ogsaa i høj Grad dette. Naar Arbejderne selv har betalt ca. 36 Mill. Kr. i Arbejdsløshedskassebidrag, vil jeg formode, at Statens og Kommunernes Bidrag ligger omkring 27—28 Mill. Kr. — jeg har ikke

det nøjagtige Tal, men den højtærede Socialminister og den ærede Ordfører kan sikkert rette mig, hvis det ikke er rigtigt. Efter Oplysningerne i Betænkningen er Kassernes Formue fra 31. Marts 1934 til 31. Marts 1935 steget med ca. 25 Mill. Kr. Disse Tal kan man jo stille over for hinanden paa mange forskellige Maader.

Man kan sige, at hele Opsparingen er Statens og Kommunernes Bidrag. Man kan naturligvis ogsaa sige, at Arbejderne selv til Understøttelser kun har brugt 11 Mill. Kr., medens det øvrige er en Opsparing, som jo er deres Ejendom. Derfor tror jeg, jeg maa have Lov til at sige, at en Arbejdsløshedsforsikring, som muliggør en Opsparing af 25 Mill. Kr. i et enkelt Finansaar, den er nu ikke saa ringe, og jeg tror ogsaa, at baade den ærede Ordfører og den højtærede Minister vil gentage den tidligere Socialministers Bemærkninger om Sociallovgivningen og først og fremmest om Arbejdsløshedslovgivningen i Danmark. Men hertil kommer saa den anden Betragtning, som vi har fremsat, nemlig den, at vi ønsker den Række Lovforslag, Regeringen har stillet, Forslaget om Nødhjælpsarbejder og om Arbejdsløshedslovens § 31 og Forslaget om langvarigt arbejdsløse, behandlet under eet. Vi har ikke afvist Muligheden af, at der paa en eller anden Maade kunde findes Vej frem til at foretage nogle Ændringer. Jeg kan saaledes nævne Spørgsmaalet om at skelne mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere, og jeg kan nævne et Spørgsmaal, som vi ogsaa tidligere har fremdraget, nemlig Spørgsmaalet om det Mistorhold, som mange mener der er mellem Tilbud om Arbejdskraft og den Understøttelseslovgivning, vi har her i Landet. Der er jo nu, naar Forslaget kommer over i det andet høje Ting, Mulighed for en samlet Behandling. Om der saa vil vise sig nogen Muligheder, skal jeg ikke kunne spaa om, det er der ikke paa nærværende Tidspunkt nogen Grund for mig til at give mig af med. Kun tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen skal hengive sig til glædelige Tanker om, at Landstinget jo kan unlade at stemme. Det er den Slags Ting, som man gør een Gang. Det er den Slags Afgørelser, man træffer — det kommer vi jo til paa Tirsdag, kan jeg forstaa —, naar et Spørgsmaal har været ude hos Vælgerne og faaet sin Afgørelse, men det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen skal ikke hengive sig til glædelig Forventning om, at i hvert Fald det Parti, jeg tilhører, vil indtage en saadan Holdning over for de Sager, jeg her har omtalt.